

DOMINGO XV ORDINARIO (A)

PRIMEIRA LECTURA (Is 55, 10-11)

Lectura do libro de Isaías

Así fala o Señor:

Velaquí: como a chuvia e a neve baixan do ceo e non volven alá sen enchoupa-la terra, fecundala e facela brotar, para que lle dea semente ó que sementou e pan ó que come, así tamén será a miña palabra que sae da miña boca: non volverá a min en van, senón que fará o que eu queira, e conseguirá aquilo para o que a mandei.

SALMO RESPONSORIAL (Sal 64, 10abcd. 10e-11. 12-13. 14)

R/. (Lc 8, 8): **A semente caeu en boa terra e deu froito.**

Ti coidas e réga-la terra,
enchóupala de bens;
as canles de Deus van cheas de auga.

Ti fas agroma-la seara,
réga-los sucos, achánza-los terróns,
amolécela coas chuvias,
e bendi-las súas sementes.

Ti coróa-la anada cos teus favores,
as túas pegadas zumegan abundancia.
Destilan os pastos do deserto

e vístense de xúbilo os outeiros.

Cóbrense de rabaños os campos
e enmantélanse de espigas os vales,
cheos de ecos e de cantos.

SEGUNDA LECTURA (Rm 8, 18-23)

Lectura da carta do Apóstolo San Paulo ós Romanos

Irmáns:

Penso que non hai comparanza entre os padecementos da vida presente e a gloria vindeira, que se vai revelar en nós.

Pois a esperanza viva da creación agarda arelante a revelación dos fillos de Deus. Porque a creación está sometida ó fracaso: non por propia vontade, senón polo poder daquel que a someteu, anque coa esperanza de que tamén a mesma creación será liberada da escravitude da corrupción e levada á salvación gloriosa dos fillos de Deus.

Pois sabemos que toda a creación vén xemendo ata hoxe e retórcese coma con dores coma de parto.

Máis aínda, nós mesmos, que témo-las primicias do Espírito, xememos dentro de nós, degorando pola filiación, pola liberación do noso corpo.

EVANXEO (Mt 13, 1-23 (longa))

Lectura do santo Evanxeo segundo Mateo

Naquel día Xesús saíu da casa e foise sentar á beira do mar. Tanta era a xente reunida ó redor del, que tivo que subir e sentar nunha barca, mentres a xente toda ficaba na ribeira. E faloulles de moitas cousas en parábolas. Decía:

- O sementador saíu a sementar. E ó espalla-las sementes, algunhas foron caendo polo camiño adiante; viñeron os paxaros e coméronas. Outras caeron en terreo pedroso, onde a penas había terra; e naceron de contado, porque a terra non tiña fondura; pero non ben saíu o sol, queimounas, e, como non tiñan raíz, secaron. Outras caeron entre silvas, e as silvas, ó medraren, afogáronas. As outras caeron en terra boa e deron froito: Unha, cen; outra, sesenta; outra, trinta.

¡Quen teña oídos, que escoite!

E achegándose os discípulos díxéronlle:

- ¿Por que lles falas en parábolas?

El respondeulles:

- Porque a vós concedéusevos coñece-los misterios do Reino dos Ceos, pero a eles non. Pois a quen ten daráselle ata sobrarlle; pero a quen non ten aínda o que ten se lle quitará. Por iso fálolles eu en parábolas, porque mirando, non ven, e escoitando, non oen nin entenden. Cúmprese así neles o que profetizara Isaías dicindo:

Oír, oíredes, pero non entenderedes; ollar, ollaredes, pero non veredes.

Porque o corazón deste pobo está insensibilizado: endureceron os seus oídos e pecharon os seus ollos, para non veren cos ollos, nin oíren cos oídos, nin entenderen co seu corazón nin se converteren para que eu os cure.

¡Ditosos, en troques, os vossos ollos, porque ven, e mailos vossos oídos, porque oen! Pois asegúrovos que moitos profetas e xustos arelaron ve-lo que vós vedes, e non o viron, e oí-lo que vos oídes, e non o oíron.

Escoitade, logo, vós a parábola do sementador: Sempre que un escoita a Palabra do Reino e non a entende, vén o Maligno e arrepiáñalle o sementado no seu corazón: esa é a que caeu no camiño.

O que caeu entre as pedras, vén ser aquel que, escoitando a Palabra, de seguida a recibe con alegría; pero, ó non ter raíz e ser inconstante, así que veñen as dificultades ou a persecución por causa da Palabra, de seguida abandona.

O que cae na silveira, vén ser aquel que escoita a Palabra; pero as preocupacións do mundo e o engado das riquezas afogan a palabra e queda sen dar froito.

Pero o que foi sementado en boa terra, vén ser aquel que escoita a Palabra e a comprende: este si que dá froito e produce nun caso cento, noutro sesenta e noutro trinta.

Ou: 1-9 (máis breve):

Naquel día Xesús saíu da casa e foise sentar á beira do mar. Tanta era a xente reunida ó redor del, que tivo que subir e sentar nunha barca, mentres a xente toda ficaba na ribeira. E faloulles de moitas cousas en parábolas. Decía:

- O sementador saíu a sementar. E ó espalla-las sementes, algunhas foron caendo polo camiño adiante; viñeron os paxaros e coméronas. Outras caeron en terreo pedroso, onde a penas había terra; e naceron de contado, porque a terra non tiña fondura; pero non ben saíu o sol, queimounas, e, como non tiñan raíz, secaron. Outras caeron entre silvas, e as silvas, ó medraren, afogáronas. As outras caeron en terra boa e deron froito: Unha, cen; outra, sesenta; outra, trinta.

¡Quen teña oídos, que escoite!